

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Avli Persii Flacci Satyrae Sex

Persius Flaccus, Aulus

Basileae, 1582

VD16 P 1629

Nicodemi Frischlini Paraphrasis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34803

AVLI PERSII FLACCI

IN SATYRAS SVAS

Prologus.

Nec fonte labra prolui caballino,
 Nec in bicipiti somniasse Parnasso
 Memini, ut repente sic poeta prodirem.
 Heliconidasq; Palliamq; Pyrenen
 Illis relinquo, quorum imagines lambunt
 Hederae sequaces. ipse semipaganus
 Ad sacra vatum carmen affero nostrum.
 Quis expediuit Psitaco suum Xaiques,
 Picasq; docuit nostra verba conari?
 Magister artis, ingenij, largitor
 Venter, negatas artifex sequi voces.
 Quod si dolosi spes refulerit nummi,
 Coruos poetas, & poetridas picas
 Cantare credas pegaseium melos.

NICODEMI FRISCHLINI

Paraphrasis.

REDO ego vos lectores mirari, quid sit, quod Reddit les-
flori cau-
sam, cur sa-
tyram poti-
us scribat,
quam car-
mina assen-
tatoria:
quibus ho-
norem &
opes para-
re potuisset.
 cum tot summorum poetarum libri, & praecel-
 rissimorum vatum opera, passim nunc extent:
 ac multi hodie nobilissimi oratores, atque poete
 sint, qui sua scripta & carmina in lucem proferunt, ego quo-
 que ad scribendum veniam: qui neque cum superioribus il-
 lis, neque cum his, qui nunc scriptitant, ingenij gloria, nec
 autoritate sim comparandus. Neque enim tali ego sum men-
 tis acumine, atque tanta animi excellentia praeditus: ut
 quod Hesiodo gloriari licuit, omnes omnium artium ac di-
 sciplinarum fontes exhausserim: adeoque ipsam Hippocrenem
 epotauerim: aut quod Ennius de seipso credidit, in bicipiti set.

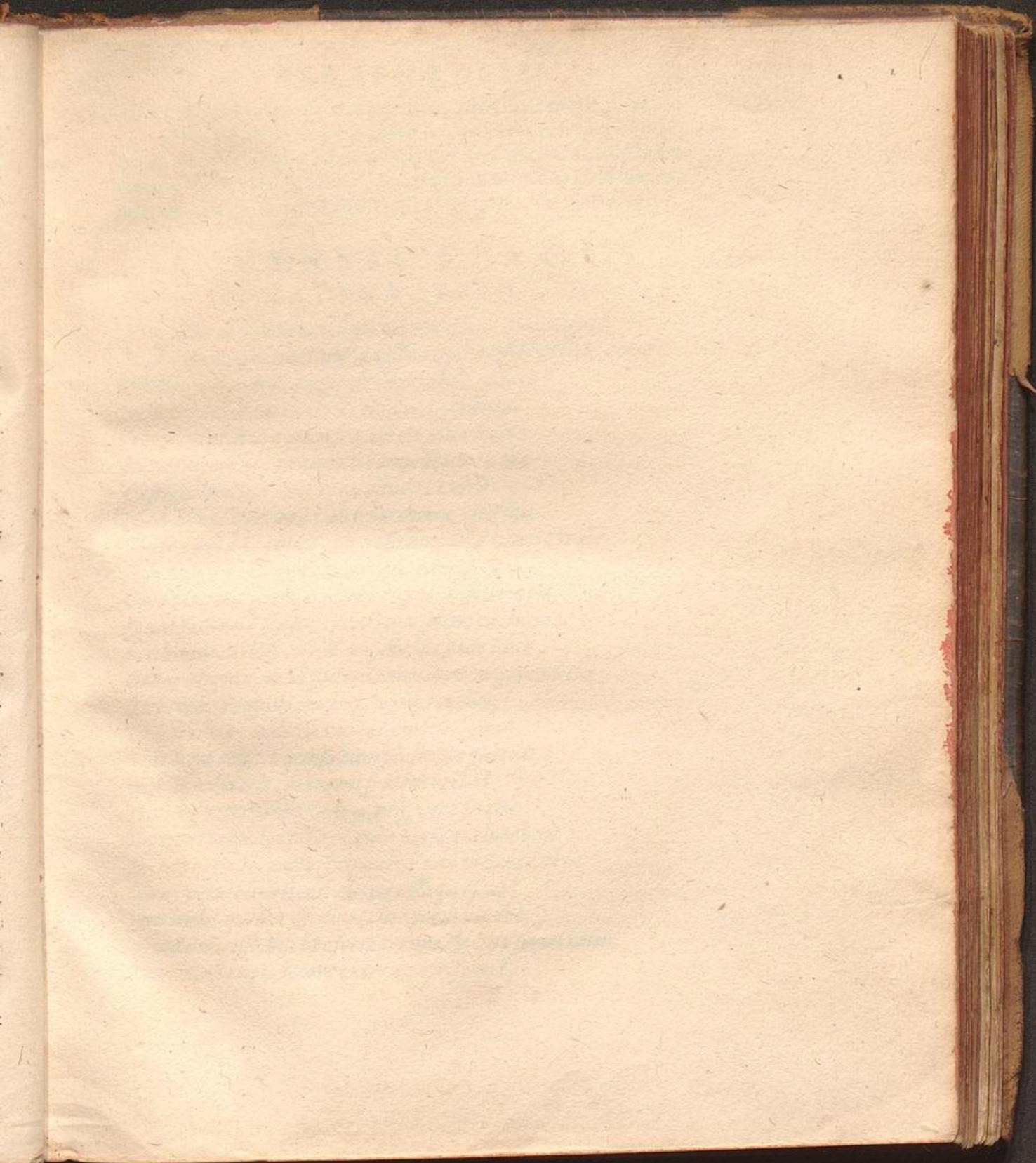
B

Non scribit, neq; in lucem profert sua Persius, gloria studio ut alijs.

Non scribit Persius ventris ac gula causa.

Parnasso Homeri anima per somnium accepta cœlesti quodā numinis afflatu correptus ad carmen scribendum repente nunc prodeam. Nam istam qualemcunque ingenij gloriam, cum toto Helicone & Pirene, ambitiosis quibusdam & honorum cupidis poetis libens concedo. Hac enim laude non nisi inflati, ac turgidi quidam superbiunt: qui carminibus suis pessimo cuique assentando, & adulando, aurum, & statuas hedera ornatas, in æde Camœnarum emereri: & hinc nominis sui celebritatem venari student. Cuius ego honoris non sum ita cupidus, ut alijs eū ereptū velim: aut cuiquā homini malitiosè talem laudem inuideam. Quæ igitur res me ad hoc propositum impulit: ut subrusticum meum carmen, ipse semipaganus vates, in ædem Apollinis Palatini nunc afferam, & cum aliorum poetarum libris coniungam? Equidem nulla alia, nisi sola Reipub. & vitæ communis utilitas. Nihil enim aliud volo, nihil quæro, nihil expeto, quàm, ut lecto hoc carmine, vitia ciuitatis sanentur: & suos quisque mores ac studia hinc emēdet, atque corrigat. Alij quidem versificatores, ventris tantum & pecuniæ gratia Romanis nobilibus carmina assentatoria scribere: & in hac res psittacos picaque imitari: ac dominos suos ficta voce, vanisque titulis salutare, diuitibusque pro cibo ablandiri solent. Quis enim Psittacum humanas voces exprimere & herum alloqui docuit? quis coruos acclamare principi iussit? quis picas nostra verba imitari voluit? quis famelicos nostros assentatores, nobilibus ac diuitibus falsas laudes accinere, & adulatoria carmina offerre impulit? Nonne communis ille artium magister, & ingeniorum summus opifex, gulosus & voluptarius venter? Nam hic non tantum brutis animantibus, voces à natura denegatas affingit, sed etiam adulatoribus & parasitis quibusdam falsas & à vita nobilium alienas laudes extorquet. Nam eò quorundam hominum progressa nunc est auaritia atque audacia: ut exigui lucri spe oblata, imperitissimi quique ad scribendos versus prodeant: omniumque ineptissimi & insulsissimi, vulgò pro optimis ac suauissimis poetis habeantur. Proposita enim à nobili quopiam, præconi laudum, mercede ac præ-

mio.

miō: tot boni poetę subitō existent, quot sunt mali: ac modō non coruī poetarū, ac picę poetiarum vices suscipere audent. Neque verō credentur illi carmen tritum aut vulgare composuisse: sed sublime, & omnibus numeris absōlutum, adeoquē ab ipsīs nouē Musis, ad Pegasi fontem elaboratum.

A. PERSII FLACCI
SATYRA PRIMA.

O *Curas hominum, o quantum est in rebus inane?
Quis leget hæc? min' tu istud ais? nemo hercule. nemo?
Vel duo, vel nemo. turpe & miserabile. quare?
Ne mihi Polydamas, & Troiadas Labeonem
Pratulerint. nuge, non si quid turbida Roma
Eleuet, accedas. examen uē improbum in illa
Castiges trutina: nec te quasiueris extrā.
Nam Roma quis non? ah si fas dicere: sed fas,
Tunc, cum ad caniciē, & nostrum illud viuere triste.
Aspexi, & nucibus facimus quæcunq; relictis,
Cum sapimus patruos, tunc tunc ignoscite. nolo.
Quid faciam? sed sum petulanti splene cachinno.
Scribimus inclusi, numeros ille, hic pede liber
Grāde aliquid, quod pulmo anima prælargus anhelet.
Scilicet hæc populo pexusq; togaq; recenti,
Et natalitia tandem cum sardoniche albus
Sede leget celsa, liquido cum plasmate guttur
Mobile colluerit, patranti fractus oculo?
Hic neq; more probo videas, neq; voce serena
Ingentes trepidare Titos, cum carmina lumbum
Intrant, & tremulo scalpuntur ubi intima versu.
Tun' vetule auriculis alienis colligis escas?
Auriculis, quibus & dicas cute perditus, ohe,
Quid didicisse, nisi hoc fermentum, & qua semel intus
Innata, est rupto iecore exierit caprificus?*